

Monikulttuurisuus

Sanavarastossani globalisoitumiselle on käymässä samoin kuin fuusiolle. Kumpikin on sanana loppuunkulunut, mutta ilmiönä edelleen läheinen ja rakas. Erilaisuus on rikkautta, mutta saattaa joskus pelottaa. Kulttuurien ja kansalaisuuksien kirjo on rantautunut Suomeenkin, ja Espanja puolestaan on varsinainen kulttuurien sulatusuuni. Silti maahanmuuttajakielteisyys lisääntyy kummasakin maassa. Paradoksaalista, sillä monikulttuurinen yhteiskunta on jo historiallisesti pikemminkin sääntö kuin poikkeus: maailmassa on noin 200 valtiota, mutta kulttuureja on noin 10.000!

Globalisaatio näkyy myös ikääntymisessä. Yhä useammat ihmiset ikääntyvät ihan kokonaan toisaalla kuin missä ovat syntyneet ja kasvaneet. Kulttuurilähtöisen hoitotyön kehittäjän Madeleine Leiningerin mukaan kulttuurin pohjalta pystytään kokonaisvaltaisimmin ymmärtämään ihmisiä ja toimimaan tehokkaasti heidän parissaan. Lähtökohtana on se, että ymmärrämme olevamme samanlaisia kulttuuriolentoja kuin asiakaskin. Kulttuurista ponnistaviin arvoihin perustuvat käsityksemme terveydestä, sairaudesta tai vaikkapa ikääntymisestä. Kulttuuritietoisuus on erilaisuuden ymmärtämistä, sietämistä ja hyväksymistä.

Monikulttuurisuus on tullut jäädäkseen myös vanhustyöhön. Kun ilmiöstä tulee riittävän yleinen, on vastustuksen sijaan paras alkaa sopeutua siihen. Kun ilmiö tulee riittävän lähelle ja tutustumme siihen, pelko ja ennakkoluulot haihtuvat. Mitä paremmin ymmärrämme yksilön tai yhteisön kulttuuria ja historiaa, sitä helpompi meidän on ymmärtää tämän käyttäytymistä. Kulttuurihistoriallisen ja elämänekertatiedon arvo onnistuneen asiakastyön kannalta on merkittävä.

Kirjoittaja on geronomi.

Heidi Oilimo